

Bohoslužby v Javorníku 22.července 2018

Mk 6,30-34

Milé sestry, milí bratři, dnešní text začíná skvělou úvodní poznámkou. Učedníci se shromáždili k Ježíšovi a oznámili všechno, co činili a učili. Ježíš je vyslal jako hlasatele evangelia do všech vesnic a městeček v okolí, aby se tak co nejvíc lidí mohlo dovědět o čase naplnění Božích zaslíbení. Šli tedy vyzbrojeni jen Ježíšovou mocí, aby volali k pokání, uzdravovali a nesli radostnou zvěst. Nyní se vracejí, aby vydali svědectví o svých cestách. Tento návrat se stává korunou díla, služby, ke které je Ježíš vyslal. Vracejí se, aby tak s Ježíšem sdíleli nadšení a radost, která je v jejich službě naplnila. Je to krásný moment, protože i nás samotné motivuje k tomu, abychom se po svém všelijakém díle shromáždili zpět k Ježíši a povídali mu o všem o co jsme činili, co jsme druhým říkali, jak jsme se snažili naplnit jeho dílo. Svým způsobem je to krásný předobraz nejen neděle, kdy také přicházíme, abychom Ježíši předložili svůj život, ale je to předobraz i každého dne, kdy se večer smíme před Bohem ztišit a sdílet, jaký ten den byl, co jsme v něm konali. Ježíš patří k našemu každému dni a tím i dílu, které konáme.

Chodit a zvěstovat byla zajisté námaha. Nejen fyzicky, že toho hodně ušlapali, ale také duchovně. Hodně toho museli ze sebe vydat, i když je naplňoval Boží Duch. Taková činnost žádá odpočinek a Ježíš svým učedníkům sám navrhuje. Pořád byli v jednom kole, pořád někdo přicházel a pořád se něco muselo řešit. Nebyl čas se ani najíst. To je poznámka, která se tam na první pohled moc nehodí. Z pohledu hluboce duchovního bychom mohli říct, že je to přeci takové divné myslet na jídlo, když je zde Ježíš, je zde jeho evangelium, jeho Duch. Ale evangelista Marek zdůraznil právě toto Ježíšovo slovo, které nabádá k cestě někam do ústraní, aby se tak zregenerovaly i ty fyzické síly, aby si odpočinuli a dali pokrm nejen duši, ale i svému tělu. Člověk není perpetuum mobile, není schopen fungovat bez přestávky, není schopen dávat, aniž by také přijímal.

Nemít čas se v klidu najíst, či vůbec najít, to vypovídá o velmi uspěchaném dni. Dnes to asi také docela známe. Také je mnoho lidí, kteří nemají čas se ani najíst, jak jsou vytížení. Zde je potřeba říct, že čas k jídlu, to není jen svačinka, kterou si vezmeme do ruky a přitom se dál věnujeme svému práci. Je to určitý obřad. Stolování mělo svůj význam, svůj řád. Přijetí pokrmu

není jen kousání do rohlíku či krajíce chleba, ale uvědomění si dvou základních věcí důležitých pro lidský život. První z nich je osoba dárce. Pokrm přijímáme z Boží ruky, je to dar. I když si chystáme sami, i když si ho sami všelijak upravíme a ochutíme, nemění to nic na skutečnosti, že se jedná o dar, který dostáváme z Boží dobroty. Proto je dobré se před jídlem umět ztišit a děkovat za něj. Druhá základní věc spojená s jídlem v Ježíšově době, je společenství stolu. Člověk málokdy jedl sám. Jídlo je záležitost, při které se utužuje společenství. Jen si vzpomeňme, jak důležité pro nás jsou často například sváteční obědy, kdy se sejde širší rodina, kdy přijdou hosté. Chceme-li s někým budovat nějaký užší vztah, zveme ho ke společnému jídlu. Proto je důležité mít na jídlo opravdu nějaký čas, mít klid.

Ježíš učedníky zve na pusté místo, aby si odpočinuli a byli sami. V kontextu těch přicházejících lidí to znamená dát si oddech, dát si odstup právě od nich. Možná se to zdá být trochu netaktické, divné. Kvůli lidem přeci Ježíš přišel, k lidem posílá své učedníky, tak proč si nyní mají od nich odpočinout, dát odstup? Souvisí to již s tím, co bylo řečeno – nelze dávat, aniž by také člověk přijímal. Služba potřebuje nejen být stále k dispozici, být tam, kde je potřeba, ale také být s Bohem. Toto společenství představuje právě odchod na pusté místo. Pusté místo připomíná poušť, kde se formoval vztah Hospodina k jeho lidu. Představuje prostor, kde není nic, co by člověka rušilo od jeho pohledu k Bohu. Má tam tedy být klid a tím pádem i možnost mít Ježíše jen pro sebe. Zní to asi trochu sobecky, ale je to důležitá součást služby každého křesťana. Jestliže máme přinášet naději druhým lidem, jestliže jim máme ukazovat, jak potřebné je hledat v Ježíši Kristu spásu, potom je důležité také sami s Ježíšem být. U kazatelů se říká, že by měli Bibli číst nejen jako základ pro kázání, ale také jako slovo do jejich života. A platí to samozřejmě nejen u kazatelů. Je třeba si stále znovu uvědomovat, že Ježíš přišel i kvůli nám, nejen kvůli lidem, kterým sloužíme. Proto stále potřebujeme Ježíši naslouchat, modlit se k němu, mít klid na přemýšlení o jeho slovu. Naší pustinou je tak každé místo, kde můžeme unikat ruchu tohoto světa, unikat jeho neustálým nárokům na náš čas a pozornost.

Odchod na pusté místo má v případě Ježíšových učedníků jeden háček. Mnozí to prokoukli a dorazili tam ještě před nimi. Je to dost zvláštní situace. Vyvolává jistý pocit beznaděje, marnosti. Skoro by měl člověk na ten zástup zlost. Copak ti lidé nepochopí, že právě teď není vhodná doba na jejich potřeby? Copak nepochopí, že Ježíš také potřebuje klid? Dalo by se říct, že je to zvláštní mentalita.

Když jsem začínal jako farář, bylo ještě docela běžné, že sbor měl vypsány úřední hodiny. Říkalo se tím do okolí, že pokud někdo něco potřebuje, je toto čas, kdy to může řešit. Kolik lidí něco řešilo v těchto úředních hodinách? Nikdo. Všichni přicházeli čín volali, jak je napadlo, jak zrovna měli čas či cítili potřebu. A o to jde i u toho zástupu. Když se vžijeme do situace mnoha lidí, kteří hledají pomoc, potom zjistíme, že člověk v tu chvíli přemýšlí zcela jinak. Nehledí na čas, nehledí na okolnosti. Je do značné míry sobecký. A vlastně ani nemůže být jiný. Sobeckosti zbavuje až Boží láska, kterou ale nelze poznat, dokud se s ní člověk nesetká. Je-li

člověk zraněný, je-li zasažen nějakým zlem, myslí prostě předně na sebe. Proto také Ježíšova reakce není podrážděná nebo nějaká tvrdá, jak by se dalo třeba od nás čekat. Ježíš uviděl zástup a místo hněvu, že nemá ani chvíli klidu, přichází lítost. Je mu těch lidí líto.

Ježíšův pohled je zvláště inspirující. V setkání Ježíše a toho zástupu dochází ke střetu dvou různých světů. Jeden neumí vidět pohledem toho druhého, druhý ale umí vidět pohledem toho prvního. Právě tato rozdílnost pohledů přináší cosi zásadního i tomuto našemu světu. Setkává se pohled a přístup člověka s pohledem Božím. Jako lidé máme své omezení a i když se dokážeme službě oddat co nejvíce, máme stále svou hranici. A tak je nám blízký ten pohled spíše zaměřený na sebe. Nejen v tom, že něco chceme od druhých, ale i v tom, že se těm druhým zkrátka uzavřeme, přestaneme pro ně být. Tak jako v práci. Padla a jdeme domů, jdeme si po svém. Bůh je v tomto ale jiný. To vidíme na Ježíši. Vnímá situaci toho zástupu, všímá si, co mu chybí. Přicházející zástup přirovnává evangelista Marek k ovčím bez pastýře. Ovce bez pastýře je zranitelná, je vydaná na pospas komukoliv, kdo si něco vymyslí, kdo si na pastýře a spasitele začne hrát. Proto Bůh vstupuje do lidského života. Nechce nás vydat na pospas. Nechce nás nechat jako to pověstné stádo, které si kdokoliv přisvojí a odvede, kam se mu zlíbí. Bůh vstupuje do světa, aby ho zachránil. Proto i ve chvíli, kdy chtěl odpočívat, Ježíš opět přichází a učí zástup mnohým věcem.

Je to postoj, který nás inspiruje. Ježíš se ujímá nás všech jako svého stáda. Ukazuje tak na to, co je pro tento svět důležité. Jsme jistě často unaveni, vysílení, potřebovali bychom klid sami pro sebe. Je to jistě důležité. Ale je zde ještě něco víc. Je zde svět plný ovčí bloudících jako stádo bez pastýře. Svět plný lidí, kteří hledají naději a spásu. Ježíš nám dává prostor, abychom se zamysleli, jak se k nim postavíme? Co uděláme? Můžeme jít cestou svých nároků, cestou, u které si řekneme, že přece na ni máme nárok. To je situace, kdy své sbory uzavřeme, kdy se sice budeme tvářit misijně, ale jediné, co nám bude ležet na srdci, je přežití církve jako fungující organizace. Stále přicházející zástup se v takové chvíli může jevit jako obtíž, které se pokusíme vyhnout. Na druhé straně můžeme myslet trochu jinak. Ježíš se nad těmi lidmi slitoval a začal je učit mnoha věcem. Není jasné, o čem je to učil, ale i když to vezmeme obecně, tak to má veliký význam. Věnoval se jim, aby jim ukázal na mnoho důležitých věcí, aby je inspiroval k poznání světa kolem sebe. A to je myslím poměrně důležitý úkol i pro nás. Měli bychom tento lid učit poznávat svět kolem sebe, poznávat, že tento svět není jen nějaká hříčka. Pokud to nebudeme učit, potom vystavujeme naši společnost různým vlivům kdejakého pseudospasitele a pseudozachránce před nebezpečími, která jsou možná viditelná, ale ne zdaleka nejnebezpečnější.

Učedníci se shromáždili, aby si u Ježíše odpočinuli. Ale poznali, že služba, ve které stojí nemá úřední hodiny, nemá rozvrh, ve kterém je napsáno, že teď se slouží a teď ne. Naše služba je nepřetržitá. Dokud jsou v tomto světě lidé, kteří z různých důvodů hledají Ježíše, nemůžeme odpočívat, ale je třeba, abychom se jim věnovali, abychom byli učiteli, kteří vedou k poznání

zdroje skutečného života a spásy. Jsme tak trochu ovčáckými psy, kteří si nemohou odpočinout, dokud celé stádo není v bezpečí u svého pastýře.

Pane Ježíši, u tebe máme svůj pokoj, u tebe můžeme nabrat sil. Dej nám, ať nacházíme ve svém životě prostor k modlitbě a ztišení před tebou. Ale také dej, ať máme stále síly sloužit ve tvém jménu kdykoli je to třeba. Nejen tehdy, když máme čas a chuť.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }